Ч. 45. Второк 27 лютого (12 марта) 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:

на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Пастирске посланиє
Впреосьв. Митрополита Андрея Шептицкого

(Дальше.)

Вкінци мусить Христос для тих людий, котрих до своєї службы буде кликати, знайти таку щоденну школу пожертвованя, щоби оно поміж людьми иньшими рідке, в тім стані рідким не було.

До пожертвованя доведе їх Христос подвійною дорогою, показуючи їм з одної стороны нужду і біду, а з другої своє пожертвованє і свою безмірну і безграничну справді любов.

Природа людска, хотяй зіпсута гріхом, єще заховує загально у всіх людей дві прикмети, так чоловікови вроджені, що хто би їх не мав, вже і чоловіком би не був. Тими прикметами чувство співчутя і милосердія, і чувство вдячности. Могуть ті чувства в серци людскім часом дрімати, завмерти ніколи не могуть.

І найтвердшому чоловікови, на вид великої біди, змякне серце і слези поплинуть.

Тому сьвященикам буде Христос показувати біду і нужду людску. Люди самі в сповіди будуть перед ними відкривати нужду і біду свого морального житя; будуть перед ними скаржити ся з своїх упадків, з своєї слабости, з своїх гріхів, того найбільшого нещастя людей.

Люди до них будуть прибігати о поміч, о зараду, во всіх материяльних клопотах і бідах, будуть просити о раду, о поміч. Сьвященики самі з уряду і обовязку будуть мусіли хоть раз в рік, заглянути до кождої і найубожшої хати, і нераз будуть мати нагоду пізнати, чим біда людска.

Така школа, таке житє, не може не виробити в цілім стані загального почутя милосердія. Бо і чужого і найзимнїйшого чоловіка доведе ся до того чувства, показуючи му терпінє і біль.

Най піде раз до курної хатинки, де живють убогі; най подивить ся на тверде ложе, на котрім сплять; най відотхне придушеним воздухом, котрим віддихають; най діткне ся тих чорних і попуканих рук від твердої праці людей, що єму суть братьми; най скоштує кусник сухого хліба, котрий їх поживою; най запитає, кілько на день зарабляють, з чого живуть? яка їх праця? які розривки, які приємности?

Най заверне до сеї хати, коли мороз потисне — а нема чим в грубі затопити; коли хороба до хати загляне, а нема ні ліку, ні лікаря, ані теплої стравы. Най зобачить слезу на оці хорого зарібника, що не може дітям на хліб заробити, коли діти з плачем о кусник хліба просять. І най потрафить хто небудь в такій хвили, від таких людей щось приняти, не то о требу торговати ся. Такий не знайде ся, хотьби як був твердим і захланним. На такий вид біди людскої і пес з жалю завиє, чоловік залле ся слезами і чим зможе, поратує; а сьвященик, ученик Христов, вітцівским серцем, рукою любви до себе пригорне, поратує, двигне!

Не єсть так зіпсутим рід людский, щоби Христос не міг в кождім краю, в кождім поколїню числити на те, що знайдуть ся люди благородні і милосердні, що з співчутя для ближних схотять помочи в ділі спасенія людей, що схотять бути і будуть добрими сьвящениками.

Христос буде своїх учеників і иньшим способом учити пожертвованя. Они будуть день в день, а вже що найменше раз в тиждень, ставати на горі Голгофті під крестом Христовим, і будуть дивити ся, як з ран Єго кров пливе на спасенє людей.

Жертва сьв. Литургії буде для них щоденною школою пожертвованя. Вистарчить раз видіти на кресті розпятого Христа, раз дивити ся на Єго муку, раз заглянути в чувства Єго серця, щоби ними на ціле житє перенятися. І до якоїж любви, до якої готовости на всяку жертву доведе учеників Христових той сам вид що дня повторюваний.

А будуть крім того в своїх молитвах за людей молити ся, і тими щоденними молитвами скріпляти і підтримувати ревність о їх спасенє.

Они будуть що дня Євангелиє читати, і більше від всіх людей застановляти ся щоденним розважанєм над тайнами любви і пожертвованя Христового. І в кождім слові Євангелия будуть знаходити то сьвітло і то тепло, котре з тої сьвятої книги бє яснійше, теплійше від промінів найгорячійшого сонця; в тім сьвітлї, в тім теплі будуть жити, тою атмосферою любви будуть віддихати.

ДИТЯ НЕЩАСТЯ.

(З німецкого — Каріни Дороґі-Шретер.)

Дитя нещастя — дивний титул для подорожної згадки, по котрій надіє ся і має ся право надіяти, що она, хоч не все обіймає щось великого і красного, то бодай приємне і веселе. Певне; а однако, кілько я красного на півночи і на полудни бачила, і як радо о тім згадую, то все наперед моїх згадок висуває ся одно слово, засланяюче всьо инше немов густим серпанком; слово, що пригадує менї найглубше враженє, яке я коли відчула, і яке видає ся менї появою, що ніколи не зійде менї з памяти.

То було в Парижи; нашу денну проґраму становили обзорини гуманітарних заведень і ми находили ся саме в Отель-Діє. Заснований в році 660, єсть то найстарший і ще нинї найбільший шпиталь в Парижи. Оглянувши і перейшовши майже цілий дім, опинились ми вкінци в трупарни. На марах лежав один одинокий труп. Проводячий нас слуга оповідав, що то труп женщини, що відобрала собі житє; єї вже напів мертву привезли до шпиталю, і хоч заряджено всї можливі средства, померла она по кількох годинах страшних мук від отруї, яку зажила. Єї черти цілком не змінили ся, і ми можемо подивити ся на неї, просив наш провідник. Я стрясла ся, але заволоділа над своїми нервами і приступила близше, по части з цікавости, по части, аби змовити хоч одну молитву при трупі самоубийниці. Померша женщина була чудово гарна; але — що то було? На однім з єї снїжнобілих, округлих рамен були витатовані слова; великими, грубими буквами, по котрих можна було пізнати, що походять від тяжкої, невправної в писаню руки, було виписано: Porte malheur. — Що то могло значити? Чи то значило: післанець нещастя, чи: дитя нещастя? З якого часу могло то татуванє походити? Чи то була нещаслива ворожба? Як страшно мусїла она здїйснити ся на бідній! Чи то було призначенє, і загнало ту хорошу, молоду женщину, що здавалось була сотворена, аби любити і жити, в рамена передчасної смерти? Ми вже давно вийшли із шпиталю, а все ще займали мене ті питаня і не давали менї спокою, аж в кінци вернула я до Отель-Діє, і призбирала близших вістий о нещастній. Я говорила з черницею, при котрій она умерла, і та подала менї адресу особи, котра веліла напівмертву самоубийницю відвезти до шпиталю, і була сусідкою помершої. Відтак найшла одного, другого, котрий знав покійну, і так удалось менї дещо розвідати, що — коли знає ся парискі відносини, вистане, аби уявити собі образ цїлости; образ, який вказує, яка величезна нужда в тій хорошій столици сьвіта; образ, який мігби послужити новим доказом фаталістам, що суть люди, котрі вже з гори призначені для нещастя.

Коли Люсіля уродила ся, умерла єї мати; єї отець, простий робітник, котрого одиноким лїпшим чувством була любов до жени, передав дитину, в якій бачив убийницю матери, одній бідній родині на виховане за сто франків річно. За перший рік зложив він тих сто франків; заки розлучив ся з дитиною, витатовував їй, може замість пращального поцїлую, зловіще слово: Porte-malheure на рамени, бо позаяк єї народженє убило матір, то она принесла і єму нещастє, і сама стала нещастною. Відтак пристав до войска, що ішло до Альжиру, і пропав без слїду. Люсілю постигла тепер доля всіх опущених дітий; єї били, поштовхували, давали мало їсти, за те більше сварили. Ледве було їй пять літ, мусїла вже іти під двері церкви Нотр-Дам, і там простягати до людий свої ручки, і від більшої, або меншої скількости сантімів, які приносила до дому, зависїло менше або більше число ударів, котрих їй ніколи не щаджено.

В осьмім році житя утікла від своїх мучителів, купила за кілька вижебраних сантімів цьвітів і продавала їх в Кльозері де Ліля, тім збірнім місци париских уличниць. Осьмилїтна дитина в тій прибраній цьвітами гали проступку, як сьвідок найпоганїйших річий і слів! Але Сотворитель неба і землї сотворив і ангелів хранителів для опущених дітий. Навіть брудне ставало чистим від дотику з чистотою і тепер тут, на місци проступку, засьвітила на темнім небі Люсілї перша зьвізда щастя. Одна добродушна, мала швачка, котрій подобала ся красна дитина, взяла єї до себе і тепер почало ся спокійне, хороше житє Люсілї. Панна Мария все більше єї любила; ясні, синї очи дитини, були для неї може образом власної минувшости, того хорошого часу, коли й она була чи-

А в кождім слові і кождім ділї Христа будуть знаходити любов Христа о стілько для них більшу чим для прочих людей, що в тій школї щоденній научать ся оцїнити собі безмірні добродїйства, котрими їх самих Христос надїлив. Їх називає приятелями *„ви друзи мої есте“* Иоан 15, 14, з ними як з братьми обходить ся, дбає о них, більше як о всїх прочих, падїє ся по них всего, во всїм їм довіряє, все їм в руки віддає, дїлить з ними цїле житє. З грішників, людей, котрі би без Него нїчим були, робить князїв своїй Церкві, *„воздвизаяй от земли нища і от гноища воздвизаяй убога, посадити его со князи людей своїх“* Псал. 112, 7, 8.

(Дальше буде.)

Вісти політичні.

(Справи парляментарні. — Вісти з Хіни).

Військова комісия по довшій дискусиї ухвалила закон о контингентї рекрутів. Референт має зробити застереженє, що закон о контингентї рекрутів на рік 1901, не повинен бути полагодженим перед принятєм розпоряджень виданих на підставі §. 14 на рік 1898 і 1899. П. Шлєґель в імени центра заявив, що виводи міністра оборони краєвої в справі поєдинків не вдоволяють его. Цїлковита реформа військових гонорових рад є конечна, аби не лиш нїкого не можна було силувати до поєдинків але навіть аби того не дораджувано нїкому. — Податкова комісия ухвалила на опогдашнім засїданю на внесенє Штайнвендера і в порозуміню з правительством, увільнити цїлком від рентового податку довжні асиґнати краєвих кредитових інститутів і купони листів заставних товариств кредитових і проценти щадниць. — В підкомітетї комісиї оплат мінїстер фінансів заявив, що коли би податок від перенесеня нових або перебудованих домів виносив $2^1/_2$%, а не як комісия хоче 2%, правительство зробить ту уступку, що вільне від податку перенесенє права власности тих будинків установлено би на 4 роки.

З оголошеної саме переписки Сполучених Держав з европейскими державами показує ся, що крім американьскої ноти з дня 16 лютого с. р., звістної вже державам, вислано з Вашинґтону ще иншу ноту до хіньского правительства, в котрій повідомлено его, що Сполучені Держави не похваляють тайних переговорів Хіни в справі відступленя деяких країв. Нота та, як видко, звернена против росийско-хіньского договору в справі Манджуриї і Монґолїї, а так само як Америка, виступили против того договору і всї европейскі держави, з виїмком Франциї. Тимчасом Росия від того договору не хоче відступити, і росийский посол в Пекінї заявив хіньскому правительству коротко, що коли би оно не підписало договору в означенім речици, то Росия ужиє примусових средств, т. зн. обсадить своїм войском Монґолію і Манджурию. Росию в её змаганях підпирає Франция, і щоби ослабити становище инших держав в Хінї, заявила ґр. Вальдерзому, що её войска не возьмуть участи в великій виправі в глубину Хіни, бо до того нема конечної потреби, а крім того відкликала свої войска, стоячі поза містом Паотінфу, на полудне від Пекіну.

Новинки.

Львів дня 11-го марта 1901.

— **З львівскої аепархії.** О. Петро Шанковский з Голобутова дістав презенту на Дулиби дек. стрийского. — Завідательство Божикова одержав о. Андр. Кипаль, тамошний сотрудник. — О. Савин Дурбак, сотрудник в Параєві, одержав сотрудник в Нариєві, одержав сотрудництво в Тернополи. — О. Ал. Ярпмович, новопоставлений пресвитер, одержав прив. сотрудництво в Глинянах.

— **О. Дан. Танячкевичеви,** призволили Митрополичий Ординарият і Президия Намістництва збирати добровільні датки на цїли дяківскої льотериї.

— **Проґрама вечерниць в 40-ві роковини смерти Тараса Шевченка,** які устроює „Львівский Боян“ дня 14 марта: 1) Увертура з „Чорноморцїв“, виконає орхестра 80 п. п — 2) Промова проф. дра Ол. Колесси. — 3) „Думи мої“, хор мішаний Льв. Бояна. — 4) Сольо барітонове. — 5) Шевченко-Людкевич „По над полем іде...“, хор мужеский в супроводї орхестри. — 6) Промова від молодежи. — 7) Шевченко-Біликовский „Гамалїя“, хор мужеский, декламация при супроводї орхестри. — 8) Шевченко-Лисенко „Утоплена“, фінал, хор мішаний, соля двох сопранів, двох тенорів і трох басів в супроводї орхестри.

— **Руский театр** переїхав з Рогатина до Стрия, де завтра т. е. 12 с. м. дасть на перше представленє народний образ Карпенка-Карого „Кляте серце“.

— **Посол Пігуляк** поставив в державній радї чотири внесеня в справі заведеня рускої мови викладової в православній школї хлопячій і в руско-нїмецких паралельках в Чернівцях, в справі заснованя рускої гімназиї в північній части Буковини і в справі заснованя відповідного числа стипендий для руских гімназиястів, які правно зобовяжуть ся посьвятити ся духовному станови, аби сим зарадити недостаткови православних руских сьвящеників на Буковинї. Сї внесеня — як доносить „Буковина“ — підписали бук. посли Ник Василько і Богосевич, всї рускі посли з Галичини і инші славяньскі посли, разом 50.

— **Отворенє львівских водопроводів** відбуло ся в суботу рано. На Марийскій площи при гарно прибраній криници зібрали ся численні достойники і представителї властий, між ними п. Намістник гр. Лев Пініньский і п. Маршалок красвий гр. Стан. Баденї, а о. Ленкевач посьвятив воду в криници і виголосив проповідь. Опісля промавляли ще віцепрезидент міста п. Михальский і протомедик др. Меруннович. По промові віцепрезидента отворено 6 сусїдних гидрантів, а вода з них вапосила ся в гору на висоту чотирох поверхів.

— **Податок за воду.** Львівска рада міска ухвалила на сей рік податок водопроводовий в висотї 5% від чиншів, (від чиншів склепових $2^1/_2$%), в будинках публичних по 60 сот. за кубічний метер, а для цїлий промислових після водоміра по цїнах реґуляміном означених.

— **Крамарів і завідателїв крамниць з коломийского і сусїдних повітів** спрошує др. Александер Кульчицкий на четвер 14 н. ст. марта на годину 11 перед полуднем до Народного Дому в Коломиї (І. поверх) на довірочні збори. Предметами нарад будуть: придбанє найдешевших і найкористнїйших жерел набуваня товарів, обговоренє скупу і перепродажи плодів господарских і потреби заснованя Спілки крамарів, щоби нашому крамарству запевнити розвій. Кому би недоручено на час запрошеня, зволить лично зголосити ся.

стою невинною дитиною; а відтак навіть в найтвердшім ґранїтї буває часом щілина, в котрій може рости цьвіт, і подібно як той цьвіт росло співчутє для малої сироти в легкім і лиш для сьвітових забав і утїх приступнім серци молодої швачки; она плекала і доглядала опущену дитину і поводила ся з нею ніжно і з любовію. Також учила малу всього, що сама уміла: трохи читати і писати і дуже хорошо вишивати і шити. Вскорі могла она паннї Мариї помагати при роботї і як радо працювала она своїми малими ручками, які перше лише по милостиню витягала. І коли она шила, научила её панна Мария найкрасшого, що лиш учать в людскім житю, того, чого она в першім дитинстві не могла научити ся від люблячої матери: пізнаня Бога; научила ся всїх коротких молитв, які панна Мария могла собі пригадати, а тепер пригадувала она собі так радо. А відтак научила ся сьміятись сьміхом невинности. Лиш раз в тиждни её щастє меркло; именно панна Мария ходила кождої суботи до Кльозері де Ліля на забави і на другий день була ворккотива, а часом навіть слаба. Відтак прийшов час, коли она і в середу стала ходити на балї; злий настрій і недуги повтаряли ся ще частїйше і число злих днїв для Люсїлї збільшило ся. вкінци дійшло до того, що она майже кождого вечера виходила на музику, хоч ставала чим раз блїдша і чим раз більше мучив её тяжкий кашель; але она не зважала на то, хотїла бавити ся і бавила ся так довго аж умерла на сухоти. Её цїле майно ледве вистало, аби посплачувати малї довги і Люсїля стояла заплакана над fosse commune, тим спільним гробом убогих нуждарів міліонового міста; плакала гірко над покійною і над собою, що мала тепер дїяти? Знов остала сама, опущена — porte-malheur! Тепер уміла вже перечитати ті букви на своїм рамени і гірко відчула на собі їх правду. А однако — з серцем віруючої дитини, з чувством людини що не хоче пропадати, постановила бороти ся. Довго всї её заходи були безуспішні; вправдї по довгім блуканю найшла пристановище у одної бідної вдови, що з троїма дїтьми мешкала на піддашу при улици Фобур Поапсоніер; по великих заходах удалось їй і роботу найти і она заколювала собі пальцї аж до крови від рана до ночи, їла часом сухий хлїб, а пе частїйше цїлком нїчого. Але она научила ся бідувати і по кількалїтній такій праци і щостї довела до того, що мала власну комнатку, клїтку з канарком і кілька вазонків цьвітів на вікнї. Люсїля покраснїла, але була так само честна як хороша. Цїлий тиждень пильно працювала, а в недїлю ішла до церкви, перед котрої дверми дитиною жебрала. Хоч её сусїдки дуже часто намавляли её, не ходила нїколи до Кльозері де Ліля або до инших місць де забавляли ся; она гадала о бідній Мариї, що там своє молоде житє перегуляла і перетанцювала і оперла ся всїм покусам. Але не мало все так бути — porte-malheur не мала оминути своєї долї.

Напротив неї, в комнатї на піддашу, такій самій як і её; мешкав молодий студент; повторила ся „стара, а вічно нова історія“ — они полюбили ся; хотїли побрати ся, скоро лиш він покінчить науки. Люсїля працювала два рази так пильно, бо её суджений був бідний і чим більше она его спомагала, тим менше часу потребував він тратити на писарку по урядах, тим більше і учити ся і скорше поробити свої іспити. Відтак став він адвокатом. Люсїля бачила его вже в души, як він стоїть в сали розправ в своїй довгій чорній адвокатскій одежи; чула его довгу промову і похвальні оплески цїлого сьвіта; цїлого сьвіта, котрий їй, его щасливій жінцї завидує! І коли она так цїлими ночами працювала, лишаючи собі ледве кілька годин для відпочинку, яка щаслива була она серед тої роботи і своїх мрій, як глядїла усьміхаючи ся на то зловіще слово, на своїм рамени, що для неї, щасливої, любленої втратило цїлу вагу. Правда так минули лїта і з розкішної, молодої дівчини зробила ся женщина, по котрій добре було пізнати ті журливі лїта, але що то значить? Она буде мати досить часу відпочити і на себе уважати, коли він вже дібє ся до мети; она знов помолоднїє покраснїє з радости, бо й якже він буде её плекати, доглядати, він, люблячий, вдячний муж, що буде їй завдячувати своє щастє, своє становище! — Так, вкінци посклалдав він свої іспити, але тодї виправив ся з своєї комнатки на піддашу; приходив все рідше до Люсїлї. вкінци цїлком перестав ходити, а одного дня, коли блїда, нещаслива Люсїля ішла до Нотр-Дам, аби тим плакати і молити ся, стрітила весїльний похід. То був він, котрого саме повінчали з дочкою нотаря, в котрого канцелярії перше працював. Зімлїла упала Люсїля на землю, а весїльна біла сукня молодої пересунула ся попри нещастну. Молодий поглянув на Люсїлю, коло котрої заходило ся кілька милосердних женщин, посадив свою жену до повоза і від'їхав. Коли Люсїля прийшла до себе, стануло їй цїле её нещастє перед очи. Не гадала о днях, коли терпїла недостаток задля невірного, не гадала о довгих, неспаних ночах, коли на него заробляла, она гадала лиш о тім, що тепер цїле щастє на все пропало, гадала о нещастнім знаку на рамени, з котрого так часто сьміяла ся сидячи побіч любого. Porte-malheur, шептали её блїді уста і она зірвала ся і хитаючись пішла дальше, аби не відповідати на питаня милосердних людий, що довкола неї зібрали ся. Без думки, не знаючи сама куди блукала по улицях і не замітила, що

— **Примірні громадяни.** В селї Іспасї, повіта коломийского взяли громадяни Василь Стовповий і Спілка в аренду млин, котрий доси арендували жиди, а тамтого року громадяни Михайло Лаврук і Спілка виарендували право пропінациї.

— **Месть служачого.** В Мужилові, підгаєцкого повіта, згоріли меблї і инші движимости тамошного дідича Бохеньского вартости 10.000 кор. Підозріного о підпал бувшого льокая Ник. Лучку, котрого п. Бохеньский відправив зі служби, жандармерия арештувала і відставила до суду.

— **Чудом уратована.** При улици Мацціні'го в Римі стала ся слїдуюча пригода, котра в цілім містї зробила велике враженє. На найвисшім поверсї семиповерхової каменицї виглядала з вікна виходячого на подвірє 9-лїтна дівчинка Аннїта Капуто, разом з другими членами своєї родини і слухала музики, яка доходила до них з улицї. Дївчинка висунула ся занадто наперед, стратила рівновагу і упала в долину. На єї щастє у висотї третого поверха був розтягнений впоперек через подвірє дріт, на котрім вішано біле. Дївчина падаючи мала на стілько притомности, що вхопила ся дрота обома руками. Дріт урвав ся, але дівчина держала ся міцно коротшого єго кінця і летїла тепер зкоса в долину, а від того розмаху влетїла просто у отверте вікно на другім поверсї і на паню, котра стояла там коло вікна. Панї зі страху мало що не вмерла, але дівчинї не стало ся нїчого. Коли єї завезли до шпиталю, гадаючи, що їй може щось стало ся, показало ся, що дївчина анї не покалїчила ся, анї не стрясла собі мозку, анї не дістала нїякого розстрою нервового. Коли єї спитали, що з нею діяло ся, она відповіла: „Я не мала часу думати, що зі мною діяло ся“.

— **Загальні збори „Народних спілок“** відбудуть ся в Коломиї дня 18 марта с. р. в сали „Народного Дому“ о 10 год. рано. На порядку дневнім між иншими: Справа крамниць і справа сторожий огневих „Січий“. По зборах відбуде ся торжественний обхід в память 40-вих роковин смерти Тараса Шевченка при участи хору міщаньского зі Снятина, народних декляматорів і нашого писателя Василя Стефаника. — Всїх селян повіта коломийского і сусїдних запрошує до численної участи: Комітет.

вже вечер, ніч і коли єї один полїциянт вхопив за рамя і спитав куди іде, видивила ся на него не знаючи, чого від неї хоче, а коли він велів іти з собою, пішла не опираючись. Єї завели на полїцию, а на другий день, позаяк з розпуки онїміла і не могла боронити ся, увязнено єї за волоцюжство і відставлено до вязниці для легких дівчат. Правда, не була там довго, бо єї невинність вскорі викрила ся, але й найкоротший час в тім домі, в товаристві пропащих женщин, вистане, аби невинність душі убити, чистоту гадок сказити. Мимо того пробовала Люсіля, коли вийшла з вязниці, ще раз вести борбу з житєм; дармо! Коли прийшла до своїх давних роботодавців, не хотїв нїхто навіть говорити з випущеною з тої вязниці дівчиною, бо такі кари то не лише покута за минуле — то пятно і на будуче — Porte-malheur! І як прийшов вечер того дня, коли Люсіля дармо жебрала о честну роботу, пригадала собі, як єї товаришки з вязниці оповідали, що можна забути на своє горе коли ся співає, танцює і — пє. І она пішла перший раз на один з тих ославлених балїв, які кождої ночи в Парижи відбувають ся; була найвеселїйша зі всїх, танцювала, співала з другими шалені пісні і упила ся. Тепер була пропаща — porte malheur.

Коли на другий день прийшла до себе зажила отруї. Хотїла умерти, бо не мала вже сили вести борбу з нещастєм, що від єї уродженя переслїдувало єї. А як єї принесли до шпиталю і милосердна сестра коло неї заходила ся, притягнула руку єї до своїх уст і вишептавши слово porte-malheur віддала душу.

— **В Товаристві взаїмних обезпечень „Дністер“** видано в місяци лютім с. р. 5456 важних поліс на суму 6,183.118 кор. обезпеченої вартости з премією 52.899 кор. 66 сотиків.

Разом від 1 січня до кінця лютого с. р. видано 8052 важних поліс на суму 10,192.443 кор. обезпеченої вартости з премією 81.074 кор. 49 сот. Попередного року від 1 січня до кінця лютого видано 7189 важних поліс на суму 9,338.041 кор. обезпеченої вартости з премією 71.466 кор. 09 сот.; то єсть сего року о 863 поліс а о 9.608 кор. 40 сот. премії більше.

Шкід в лютім с. р. було 17 случаїв. Разом всїх, від 1 січня по конець лютого с. р. було 43 шкід, з котрих 41 виплачено а 2 (в квоті 940 кор.) ще вздержано.

Сума тих всїх шкід виносить 19.491 кор., а по потрученю части реасекурованої остає на власний рахунок 10.115 корон.

Фонд резервовий з кінцем лютого с. р. виносить 315.281 кор. 35 сот.

— **Рахунок товариства взаїмного кредиту „Дністер“** у Львові, стоваришеня зареєстрованого з обмеж. порукою, за місяць лютий 1901.

I. Стан довжний:

	Кор. с.	Кор. с.
1. Удїли членів		74.177 70
2. Фонд резервовий . . .		7.009 46
3. Специяльна резерва . . .		758 83
4. Вкладки:		
а) стан на початку лютого 1901 .	800.748·76	
б) вложило в лютім 108 сторін .	55.909·60	
разом .	856.657·36	
в) виняло в лютім 42 сторін . .	9.104·10	
позістає з кінцем лютого		847.554 26
5. Сальдо процентів (побраних) .		16.877 22
6. Непіднята дивіденда за р. 1897, 1898 і 1899		2.451 83
7. Кошти спору		— —
8. З рахунку ріжних сторін .		47 46
9. Резерва на оплаченє податку за р. 1900		600 —
10. Рахунок зиску за рік 1900 .		6.782 04
Сума .		956.258 82

II. Стан чинний:

	Кор. с.	Кор. с.
1. Позички уділені:		
а) стан на початку місяця . . .	772.696·74	
б) уділено в лютім 35 позичок на суму	21.700·—	
разом .	794.396·74	
в) сплачено в лютім р. 1901	10.075·90	
Стан з кінцем		784.320 84
2. Готївка в касї з днем 28 лютого		5.173 74
3. Цінні папери фонду резервового		6.916 —
4. „ „ инші . . .		55.305 —
5. В щадници почтовій (обор. чек.)		4.333 84
6. В инших товариствах і банках		83.970 81
7. Рахунок біжучий з Тов. вз. об. „Дністер“		2.000 —
8. Сальдо коштів адміністрациї .		2.159 35
9. Кошти спору		88 22
10. Рахунок біжучий з Банком кр.		11.991 —
Сума .		956.258 80

Членів прибуло 25, убуло 12, оставало з кінцем лютого 1901 1.875 членів з 1.949 декларованими удїлами в сумі 97.450 Кор. — сот.

Стопа процентова від вкладок 4%, процент від позичок уділюваних з провізією на кошти адміністрациї $6^{1}/_{2}$%.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 11 марта. Цїсар приймив на авдиєнциї в суботу президента міністрів дра Кербера. — Нинї і завтра палата послів має полагодити закон о континґентї рекрутів, а в середу має докінчити перше читанє закона о горівчанім податку. В четвер розпічне ся і в пятницю буде тревати перше читанє інвестицийних предложень.

Відень 11 марта. Wiener Abendpost потверджує вість, що цїсар нинї вечером виїде до Монахова на торжество 80-лїтних уродин князя-реґента баварского Люітпольда.

Константинополь 11 марта. Султан приймаючи опогди на авдиєнциї російского амбасадора Зіновєва дякував єму за поведени Росиї супротив аґітациї македоньского комітету.

Берлин 11 марта. Гр. Вальдерзе доносить що відділ полк. Лєдебура взяв приступом дня 8 с. м. ворота великого хіньского муру на захід від анцулиньского переходу. Хінцї утїкли і лишили в руках Нїмцїв 4 армати.

Мадрид 11 марта. Урядова часопись оповіщує привернене конституциї в цїлій Іспанії.

Надіслане.

Микола Серединьский
Дзвинигород
п. Бучач.

— **„З живого і мертвого“** новелї Евгена Мандичевского, дістати можна в руских книгарнях і у автора: площа Академична ч. 4 II. поверх, по цїні 1 Кор. за брошур. і 1 К. 30 с. за оправлену книжочку.

— **Правдивий, чистий мід** єсть не лиш великим присмаком і здоровою поживою, але також і знаменитим ліком як для старших людий так і для дїтий, розуміє ся, уживаний в міру і відповідно. Але вистерігати ся треба, щоби не купувати меду т. зв. столового, котрий дуже часто єсть лиш мішаниною сиропу з маленькою частию меду. Такий фальшований мід пізнати легко по єго смаку і хто коли їв правдивий чистий мід, а скоштує фальшований, то пізнасть єго зараз по смаку. Такий мід тягне ся звичайно як рідке тісто і не цукроватїє так як мід правдивий. Хто би хотів мати знаменитий мід, нехай напише до П. Коріневича, ем. учителя в Іванчанах, а дістане у него мід десеровий і курацийний 5 кільо по 6 К. 60 с. франко. До кождого замовленя додає ся даром і оплатно брошурку проф. дра Т. Цїсельского під заголовком: Własności odżywiające i lecznicze miodu.

— **Дирекция „Краєвого Союза кредитового“** стоваришеня зареєстрованого з обмеженою порукою у Львові, запрошує отсим до приступленя в члени стоваришеня. Членами „Краєвого Союза кредитового“ можуть бути особи фізичні, як також товариства, громади і братства церковні. *Один удїл членьский 25 зр.* Кождий член може мати більше уділів. При складаню першого уділу належить зложити *вписове на резервовий фонд в квоті 1 зр.* — „Краєвий Союз кредитовий“ *приймає вкладки ощадности* в довільній висотї і опроцентовує їх $4^{1}/_{2}$% та уділяє кредиту руским товариствам кредитовим на $5^{1}/_{2}$%. Инші особи можуть користати з кредиту в „Краєвім Союзї кредитовім“ на 7%. Льокаль „Краєвого Союза кредитового“ у Львові: Ринок ч. 10 I. поверх (дім „Просьвіти“). Години урядові: від 12 перед полуднем до 2 по полудни кождого дня окрім неділь і руских сьвят. *Дирекция.*

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

Торговля вина ЛЮДВИКА ШТАДМІЛЄРА у Львові

при ул. Краківскій ч. 9 продає вино шампаньске Йосифа Терлеи і Спілки в Будапешті „TALISMAN SEC" по дуже приступних цінах.

„FOTOGRAFISCHE MITTHEILUNGEN" одинока богато ілюстрована часопись для аматорів фотоґрафії, виходить два рази на місяць. Передплата чвертьрічно (6 зошитів) 3 марки 75 фениґ. Передплату можна пересилати в австрийских листових марках. Адреса: Verlagsbuchhandlung Gust. Schmidt Berlin W. 35 Lützowstrasse 27.

АНТІН РУЛЬФ

ПОЗОЛОТНИК

виготовлює золоченя **престолів і іконостасів по церквах,** як також відновлює старі рами і виготовлює всі в обсяг золотництва входячі роботи.

Львів, ул. Личаківска ч. 10.

Інсерати

(„оповіщеня приватні") до „Газети Львівскої", „Народної Часописи" і всіх инших часописий принимає виключно лиш ново отворена „Агенция дневників і оголошень" в пасажу Гавсмана ч. 9. Агенция ся принимає також пренумерату на всі дневники краєві і заграничні.

MAYER'S CONVERSATIONS-LEXIKON

Пяте цілком перероблене і побільшене видане, повне.

В 17-ох дуже хороше оправлених томах з шкіряними хребтами і рогами, обіймає: **100.000** статей, **17.500** сторін тексту, **10.000** ілюстраций, карт і плянів, **1000** таблиць і додатків, **158** ілюстраций хромолітоґр., **290** карт.

Крім того два томи доповняючі і один том спису (Registerband).

Разом 20 томів по зр. 6.

Поява нового видання того твору, одинокого в загальній літературі, есть літератским явищем не малої ваги. Розійшлось єго в 4-ох виданях більше як півтора міліярда примірників і придбало собі заслужену славу, як найвеличавійший сучасний твір, як словар людского знаня.

Той лексикон можна дістати в комплеті, всі томи нараз на сплату **по 3 зр. місячно.**

Замовленя приймає **А. ЛЯНДОВСКИЙ,** Львів, Пасаж Гавсмана.

Ново отворена Агенция дневників і оголошень

Пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає оголошеня до всіх дневників

і також пренумерату на всі часописи краєві і заграничні.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).